

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/211/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117230250
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117230250.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO:36 613 843, proti žalovanému: C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. M. T. XXX/X, XXX XX Q., o zaplatenie 89,55 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/207/2017-96 zo dňa 11.01.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/207/2017-96 zo dňa 11.01.2019 v druhej a tretej vete výroku **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Vo zvyšnej časti (t.j. v prvej vete výroku) zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/207/2017-96 zo dňa 11.01.2019 **n e d o t k n u t ý .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 52 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 524 ODS. 1, 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 1, ods. 2, § 43 ods. 1 písm. a), ods. 12 písm. a), b) zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách a § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 20,00 Eur od 15.04.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta prvá výroku). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (veta druhá výroku). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 55,26 % (veta tretia výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 24.10.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 89,55 Eur spolu s príslušenstvom (úroky z omeškania) a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 22.09.2015 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Telefónica Slovakia, s.r.o. ako veriteľom a žalovaným ako klientom uzavretá zmluva o poskytovaní verejných služieb (ďalej „zmluva“), na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytovať žalovanému komunikačné služby v programe O2 Fér počnúc od 10.02.2014. Za využívanie komunikačných služieb právny predchodca žalobcu vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 1068313549 splatnou dňa 14.03.2014 sumu 11,00 Eur, faktúrou č. 1070752728 splatnou dňa 14.04.2014 sumu 20,00 Eur a faktúrou č. 1072480464 splatnou dňa 15.05.2014 sumu 58,55 Eur. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, založený zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom, na základe čoho v

konaní aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca spolu so žalobou predložil súdu aj zmluvu o postúpení pohľadávok č. 3016 zo dňa 22.09.2015 (ďalej „zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej mala spoločnosť O2 Slovakia, s.r.o. (predtým Telefónica Slovakia, s.r.o.) ako postupca na žalobcu ako postupníka previesť pohľadávky, vrátane pohľadávky voči žalovanému. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok predloženej žalobcom mal súd preukázané, že v prospech žalobcu došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného týkajúcej sa faktúry č. 1070752728 vo výške 20,00 Eur. Žiadnu inú prílohu k uvedenej zmluve o postúpení pohľadávok, z ktorej by vyplývalo postúpenie aj ostatných žalovaných faktúr, žalobca súdu nepredložil. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca v konaní nepreukázal postúpenie pohľadávok spoločnosti O2 Slovakia, s.r.o. voči žalovanému na žalobcu týkajúcich sa žalobou uplatneného nárok na zaplatenie sumy 11,00 Eur v súvislosti s faktúrou č. 1068313549 splatnou dňa 14.03.2014 a na zaplatenie sumy 58,55 Eur v súvislosti s faktúrou č. 1072480464 splatnou dňa 15.05.2014. Okresný súd teda nemal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v uvedenej časti a preto jeho žalobu o zaplatenie sumy s príslušenstvom vo zvyšnej časti zamietol. Konajúci súd preto žalobe vyhovel len v časti uplatnenej sumy 20,00 Eur vyplývajúcej z faktúry 1070752728 splatnej dňa 14.04.2014 na sumu 20,00 Eur. Fakturované služby boli žalovanému riadne dodané, skutočnosť, že žalovaný riadne dodané telekomunikačné služby využíval, nebola v konaní sporná. Využitie telekomunikačných služieb a rozsah ich využitia mal súd preukázanú aj zo súhrnu poskytnutých služieb, ktoré boli súčasťou faktúry. Keďže v konaní pred prvoinštančným súdom nebolo preukázané, že by žalovaný uvedenú sumu (prípadne jej časť) uhradil žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej v tejto časti vyhovel. Okrem toho okresný súd v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj 5,25 % ročný úrok z omeškania z priznanej dlžnej sumy od 15.04.2014 (prvý deň omeškania) do zaplatenia.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 252 ods. 2 CSP tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 55,26 %, t.j. v rozsahu čistého úspechu žalovaného v spore.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny, v odvolaní v druhej a tretej vete výroku tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie a zároveň žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia v odvolaní napadnutej časti a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolateľ sa nestotožnil s procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý v danom prípade rozhodol bez pojednávania v zmysle § 177 ods. 2 písm. a) CSP. Podľa jeho názoru je potrebné predmetné ustanovenie vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a skutkové tvrdenia neboli sporné, súd mal žalobe vyhovieť. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, (keďže ich súd nemá za preukázané), neboli sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 177 ods. 2 písm. a) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Okresný súd v rozpore s § 181 ods. 2 CSP nevyslovil svoj právny názor, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, ktoré by vyvrátili alebo potvrdili tvrdené skutočnosti. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože tento nemal možnosť získať vedomosť o vnímaní uvedenej rozhodujúcej skutočnosti súdom ako spornej, a zároveň dôvod na označenie ďalších dôkazov v tomto smere. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/1330/2014 zo dňa 16.12.2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/43/2018 zo dňa 28.06.2018, v zmysle ktorého by sa ako vhodný javil postup podľa § 129 ods. 1 CSP. Ako súčasť svojho opravného prostriedku žalobca súdu predložil Prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 22.09.2015, v ktorých sa označenie variabilného symbolu a dlžná suma zhodovala s údajmi z faktúr č. 1068313549 a č. 1072480464, vo vzťahu ku ktorým súd žalobou uplatnený nárok žalobcu zamietol.

7. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie doručené dňa 04.03.2019, procesne nereagoval.

8. Dňa 11.03.2019 bola súdu doručená žiadosť žalobcu o pokračovanie v odvolacom konaní a dňa 02.07.2019 na výzvu súdu žalujúca sporová strana predložila do konania zaručenú konverziu plnej moci na zastupovanie v konaní.

9. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v napadnutých výrokoch II. a III. v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Vo vzťahu k odvolaním napadnutej časti rozsudku okresného súdu (vrátane odôvodnenia tejto časti napadnutého rozsudku) krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinsťančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Odvolacie námietky procesného charakteru spojené s tvrdením odvolateľa o odňatí možnosti konať pred súdom odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Zrejme nedopatrením odvolateľ v podanom opravnom prostriedku uviedol, že súd pri rozhodovaní vo veci postupoval pri (ne)nariadení pojednávania podľa § 177 ods. 2 písm. a) CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je pritom zrejmé, že konajúci súd prvej inštancie, s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter tohto sporu, postupoval v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP, t.j. osobitného procesného ustanovenia týkajúceho sa (ne)nariadenia pojednávania v spotrebiteľských sporoch. Nakoľko v posudzovanom prípade boli v konaní splnené všetky zákonné podmienky uvedené v § 297 písm. b) druhá veta CSP (jednalo sa o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000,00 Eur), bolo v procesných možnostiach prvoinštančného súdu upustiť od nariadenia pojednávania. Keďže v danom prípade súd rozhodoval vo veci bez nariadenia pojednávania, ako iracionálna sa javí argumentácia odvolateľa v súvislosti s postupom podľa § 181 ods. 2 CSP, ktoré ustanovenie upravuje procesný postup súdu na pojednávaní. Pri oznamovaní o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku postupoval okresný súd v zmysle § 219 ods. 3 CSP.

15. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP, pretože daná regulácia rieši len nedostatky vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch žaloby a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprimerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

16. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Je zjavné, že žalobca v posudzovanom prípade predložil dôkazy, z ktorých malo byť vyvedené, že v súdnej veci je v hmotnoprávnom vzťahu so žalovaným, ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo

neúspechu v konaní. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Pokiaľ teda listinné dôkazy, ktoré žalobca produkoval v konaní, nepreukázali jeho nárok uplatnený žalobou v časti zamietnutej súdom prvej inštancie, potom nebolo možné priznať ochranu žiadanému právu.

17. Podstatou čiastočného zamietnutia žaloby je v danom prípade okresným súdom zistený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súvislosti so žalobou uplatnenými nárokmi vyplývajúcimi z faktúr č. 1068313549 a č. 1072480464, ktorých postúpenie v konaní pred prvoinštančným súdom žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k časti jeho nároku uplatneného žalobou, v dôsledku čoho okresný súd postupoval správne, keď jeho žalobu predmetnej časti zamietol.

18. Pokiaľ žalobca predložil súdu spolu s podaným odvolaním Prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 22.09.2015, v ktorých sa označenie variabilného symbolu a dlžná suma zhodovala s údajmi z faktúr č. 1068313549 a č. 1072480464, vo vzťahu ku ktorým súd žalobou uplatnený nárok žalobcu zamietol, odvolací tieto novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP a contrario nemohol pripustiť ako prípustný prostriedok procesného útoku.

19. Pre odvolanie podľa Civilného sporového poriadku je typický systém neúplnej apelácie, ktorý vylučuje možnosť efektívneho uplatnenia nových skutočností a dôkazov v odvolacom konaní. Výnimkou pre odvolateľa je použitie nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v odvolaní, a to za splnenia taxatívne vymedzených podmienok v zmysle § 366 CSP. Z ust. § 366 CSP totiž vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (§ 373 ods. 4 CSP). Pokiaľ teda odvolateľ vo svojom odvolaní predložil súdu listiny majúce preukazovať nové skutočnosti a hmotnoprávne dôvody, ktorými preukazuje aktívnu vecnú legitímáciu v časti konania, na tieto už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedky procesného útoku, ktorých zamýšľaným účelom bolo priznanie žalobou uplatneného nároku aj v zamietnutej časti, ktoré mohol žalobca nepochybne predložiť už v štádiu prvoinštančného konania. Keďže žalobca tento prostriedok procesného útoku využil až v rámci odvolacieho konania, odvolací súd ho už nemohol akceptovať, nakoľko v danom prípade nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP. Ak aj bolo v úmysle odvolateľa navodiť dojem, že k nepredloženiu predmetných listín v konaní pred súdom prvej inštancie došlo nesprávnym procesným postupom súdu, ktorý mal žalobcu vyzvať na doplnenie svojich skutkových tvrdení, takáto odvolacia argumentácia nemá s prihliadnutím na teoretické východiská krajského súdu uvedené v odseku 13. odôvodnenia tohto rozhodnutia opodstatnenie.

20. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

21. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu v druhej vete výroku ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

22. Krajský súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta tretia výroku), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá pomernému úspechu sporových strán v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

23. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. v prvej vete výroku) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

25. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).